

PROLOG

Srpen 2004

Dívka vypadala, že je ve sporém oblečení jako doma. A jejího společníka to taky nijak neznepokojovalo. Když spolu v onen dusný srpnový večer objížděli hospody, působil naopak dojmem, že ho těší, jaký zájem jeho polonahá družka vzbuzuje.

Páteční tah zahájili v Buckfastleighu, pak navštívili živé vesnice Holne a Poundsgate a poté se zanořili hlouběji do rozlehlé travnaté divočiny dartmoorských vřesovišť a zastavovali se v odlehlejších vískách: v Babeny, Dunstone a nakonec ve Widecombe-in-the-Moor, kterou proslavila lidová písnička „Widecombe Fair“ o tom, jak banda opilých flamendrů umořila vypůjčenou kobyly.

Do každého podniku vešla napřed ta dívka; promenovala se mezi rozjařeným osazenstvem a se zavlněním boků se pohodlně uvelebila na nejnápadnější barové stoličce, zatímco její společník hledal, kde zaparkovat elegantní černo-stříbrné porsche. Kamkoli vkročila, tam vzbudila rozruch. Ne že by se pod nízkými věkovitými trámy rozhostilo ticho, ale to ani nebylo potřeba. Koukání si každý mohl užít po libosti.

Paul Finch

Nechovala se vyloženě koketně, ale bylo znát, že ráda vzbuzuje pozornost. A proč by taky ne. Měla k tomu všechny předpoklady: vysoká štíhlá blondýna, jejíž pěkně tvarovanou postavu dokonale zdůrazňovaly zelené minišaty nebo spíš mikrošaty a páskové lodičky na vražedně vysokých podpatcích. Dlouhá zlatavá hříva jí spadala pod ramena v lesklých vlnách. Měla plné rty, drobný nos a vysoké kočičí lícní kosti. Když si sundala zrcadlové sluneční brýle, vykukly zpod nich pronikavé modré oči. Dojem podtrhovala i držení těla – v každé hospodě se usadila rovně jako pravítko, vystrčila řadra a přehodila si hladké opálené nohy jednu přes druhou. Bylo nad slunce jasnější, že se schválně předvádí, a osazenstvo hospody to náležitě oceňovalo. Většinou to byli místní štamgasti, venkovani skrzaskrz, ale našli se mezi nimi i návštěvníci odjinud: party rozjařených mladých kluků, kteří se nijak netajili tím, že si vyrazili na pivo a balit holky, a málomluvní nevrlí dědulové v džínách a kostkovaných košilích, kteří si zajeli do Devonu plachtit, rybařit, potulovat se po vřesovištích. Sice byli ženatí a od manželek dezertovali jen na pár dní, ale to jim nebránilo kochat se děvčaty a zejména touhle konkrétní krasavicí. Nejenže se na ně sladce usmívala, když jí uvolňovali místo u barového pultu, a že na jejich drzé poznámky reagovala s humorem, ale zblízka se navíc ukázalo, že už to není žádná holka, ale mladá žena tak mezi pětadvaceti a třiceti, což jí ještě dodávalo na dráždivé přitažlivosti.

Muže, který ji doprovázel, kupodivu nijak nevyvádělo z míry, jaký rozruch jeho přítelkyně (nebo snad manželka?) vyvolává. Anebo že by ho to dokonce vzrušovalo? Byl dobře oblečený – béžové kalhoty od Armaniho, košile Yves St Laurent s krátkým rukávem, semišové polobotky značky Church's – a řídil impozantní auto. Ale byl při těle, s bledou rozbrědlou tváří a mrkvově rezavou kšticí („podělanej slimák,“ utrousil opovržlivě jeden násoska ke svému kamarádovi). A pil jenom pivo s limonádou, takže ve srovnání s tou svou tygřicí působil jako